

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Isteni felhatalmazás, kiváló fiatal férfiak

Steven J. Lund elnök
a Fiatal Férfiak általános elnöke

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Örökké hálás vagyok, amiért azok, akik viselik az ároni papságot – a maga hatalmaival, szertartásaival és kötelességeivel –, mindannyiunkat megáldanak.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. “Today,” I thought, “there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman

Köszönjük Andersen elder a papsági hatalom, valamint a Szabadító engesztelése hatalmának ezt a figyelemre méltó kifejezését.

Egy idén januári vasárnap délelőtt során, ahogy ott ültem egy úrvacsorai gyűlésen, több mint egy tucat fiatal férfit támogattunk az ároni papságon belüli előmenetelre. Szinte éreztem, ahogy a világunk éppen változik.

Rádöbbsentem, hogy szerte a világon, egyik időzónáról a másikra, az ugyanilyen úrvacsorai gyűléseken diakónusok, tanítók és papok tízezreit támogatják – mint Holland elder ma délelőtt említett barátját, Eastont –, hogy elrendeljék őket egy egész életen át tartó papsági szolgálattételre, mely szélteben-hosszában átszövi Izráel egybegyűjtését.

Minden januárban mintegy 100 000 fiatal férfi részesül a papságban kézzelátétel által, hogy e szertartással hozzákapcsolják őket a felhatalmazás ragyogó vonalához, mely a visszaállítás korszakán keresztül visszanyúlik Josephig és Oliverig, Keresztelő Jánosig, majd pedig Jézus Krisztusig.

Mármost, a mi egyházunkra nem jellemző a nagy csinnadratta. Csendben végezzük a dolgunkat.

Mégis, azt látva, ahogy az újonnan elrendelt papságviselők átvonuló viharként árasztják el a földet, azon tűnődtem – amolyan „az öröm egyháza”-féle módon –, hogy nem kellene-e mindezt a háztetőkről hirdetnünk. Ma – gondoltam – harsonáknak, dobpergésnek és ragyogó tűzijátéknak

candles. There should be parades!”

Knowing God’s power for what it truly is, we were witness to the disruption of the very patterns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, “Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the “Priesthood of Aaron,” after Moses’s brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. “And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister” (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior’s life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord’s Supper.

The Lord entrusts today’s bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these

lenne itt a helye. Felvonulásnak kellene lennie!

Ismerte Isten hatalmát a maga valójában, annak voltunk a tanúi, ahogy a földet elárasztó isteni felhatalmazás megtöri e világ mintázatait.

Ezek az elrendelések életre szóló szolgálatra indítják e fiatal férfiakat, miközben olyan jelentőségteljes időkben és helyeken találják majd magukat, ahol nagyon is számítani fog a jelenlétük, az imáik, valamint Isten általuk viselt papságának a hatalma.

Ez az irányított láncreakció egyetlen szolgálattévő angyallal kezdődött, akit Isten küldött. Az ősi időkben egykor élt, majd feltámadt Keresztelő János megjelent Josephnek és Olivernek, a fejükre helyezte a kezeit, és ezt mondta: „Szolgatársaim, a Messiás nevében rátok ruházom Áron papságát, amely rendelkezik az angyalok szolgálattételének és a bűnbánat evangéliumának és a bűnök bocsánatára alámerítéssel történő keresztelésnek a kulcsaival” (Tan és szövetségek 13:1).

János ezt a felhatalmazást Áron papságának nevezte Mózes fivére és papságviselő társa után. Az ősi időkben Áron papsága viselőinek az volt a feladatuk, hogy tanítsanak, valamint segídkezzenek a szertartásoknál – azon szertartásoknál, melyek a tanítványságot a jövőbeli Messiásra, az Úr Jézus Krisztusra összpontosították (lásd 5 Mózes 33:10).

Mózes negyedik könyve kifejezetten megbízza Áron papságának a viselőit a szertartási edények kezelésének a feladataival. „Áront pedig és az ő fiait rendeld följökök... az ő tisztök pedig, ügyelni... az asztalra... és a szenthelynek edényeire, a melyekkel szolgálnak” (4 Mózes 3:10, 31).

Az állatáldozat ószövetségi szertartása beteljesedett és leváltásra került a Szabadító élete és engesztelése által. Ezt az ősi szertartást felváltotta a napjainkban úrvacsora szentségének nevezett szertartás.

Az Úr arra szólítja fel Áron papsága újkori viselőit, hogy lényegében ugyanazokat a dolgokat tegyék, melyeket elődeik az ősi időkben: tanítsanak, valamint végezzenek szertartásokat – mind ezt azért, hogy az Ő engesztelésére emlékeztessenek bennünket.

Amikor a diakónusok, a tanítók és a papok segídkeznek az úrvacsora szertartásában, ugyanúgy részesülnek az áldásaiban, mint mindenki más, azáltal, hogy megtartják a szövetséget, amelyet akkor kötnek, amikor egyénenként vesznek

sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances allow them to experience the weight and the joy of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

“I don't like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work

a kenyérből és a vízből. Azonban e szent kötelességek végzése során többet tanulnak a papsági szerepükről és feladataikról is.

Az ároni papságot előkészítő papságnak is nevezik, részben azért, mert szertartásai lehetővé teszik a viselői számára, hogy megtapasztalják annak a súlyát és örömét, hogy az Úr megbízatását végzik, továbbá felkészíti őket a jövőbeli papsági szolgálatra, mely során talán előre nem látható módokon kell majd szolgálattételt nyújtaniuk – beleértve ebbe sugalmazott áldások kijelentését olyan időkben, amikor remények és álmok, sőt élet és halál járnak kötélrancot.

Az ilyen komoly elvárások komoly felkészülést igényelnek.

A Tan és szövetségek elmagyarázza, hogy a diakónusok és a tanítók „figyelmeztessenek, fejtsenek ki, buzdítsanak és tanítsanak és hívjanak mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz” (Tan és szövetségek 20:59). E lehetőségeken túl a papok „prédikálj[anak]... és keresztel[jenek]” (Tan és szövetségek 20:50).

Nos, mindez soknak hangzik, de a gyakorlatban ezek a dolgok természetes módon történnek szerte a világon.

Egyszer egy püspök megtanította a diakónusok kvóruma új elnökségének e feladatokat. Az ifjú elnökség tehát elkezdte megbeszélni, miként tudnák teljesíteni azokat a kvórumukban és az egyházközségükben. Úgy döntöttek, hogy elkezdik meglátogatni az egyházközség idősebb tagjait, hogy megtudják, mire van szükségük, majd pedig aszerint cselekszenek.

Az általuk szolgáltak között volt Alan, egy goromba, gyakran trágár, néha ellenséges szomszéd is. Alan felesége, Wanda az egyház tagja lett, Alan azonban, ahogy mondani szokás, keményebb dió volt.

Mindazonáltal a diakónusok munkához láttak, viccel elütve a sértéseit, miközben havat lapátoltak és kivitték a szemetet. A diakónusokat nehéz utálni, és Alan idővel megszerette őket. Egyszer meghívták őt istentiszteletre.

„Ki nem állhatom az istentiszteleteket” – válaszolta.

„Hát, de minket igen – mondták. – Szóval, gyere velünk! Jöhetsz velünk csak a kvórumgyűlésünkre is, ha szeretnéd.”

Így hát a püspök jóváhagyásával el is jött – és elkezdett rendszeresen járni.

Idővel a diakónusokból tanítók lettek, és míg továbbra is szolgálták, ő megtanította a fiúkat au-

on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

tót bütykölni és különböző dolgokat építeni. Mire a diakónusokból lett tanítókból papok lettek, Alan már csak úgy utalt rájuk, hogy „a fiaim”.

Ők pedig szorgosan misszióba készültek, és megkérdezték tőle, hogy gyakorolhatnak-e vele a misszionáriusi leckéket. Mire ő esküdözött, hogy soha nem fogja meghallgatni a leckéket vagy elhinni azokat, de persze, gyakorolhatnak a házában.

Aztán Alan megbetegedett. A szíve pedig meglágyult.

És egy nap a kvórumgyűlésen gyengéden arra kérte a fiúkat, imádkozzanak, hogy abba tudja hagyni a dohányzást, ők pedig így is tettek. Aztán viszont hazakísérték, és elkobozták a teljes dohánykészletét.

Amikor az egészsége romlása miatt Alan kórházakba és rehabilitációs központokba került, ezek a „fiai” szolgálták őt a papság és a színleletlen szeretet erejének a csendes megnyilvánulásával (lásd Tan és szövetségek 121:41).

A csoda tovább folytatódott, amikor Alan azt kérte, hadd kereszteljedjen meg – ám aztán elhunyt, mielőtt sor kerülhetett volna erre. Kérésére a diakónusokból papokká lett fiatalok vitték a koporsóját és mondtak beszédet a temetésén, ahol – természetesen – figyelmeztettek, kifejtettek, buzdítottak, tanítottak és mindenkit Krisztushoz hívtak.

Később pedig a templomban Alan egyik „fia” keresztele meg a diakónusok kvóruma egykori elnökét Alan helyetteseként.

Mindent, amit Keresztelő János mondott, megtették. Azt tették, amit a diakónusok, a tanítók és a papok egyházszerre és ezen az egész világon tesznek.

Az egyik dolog, amiért az áronipapság-viselők felelnek, az úrvacsora szertartását érinti.

Tavaly találkoztam egy sugalmazott püspökkel és a csodálatos feleségével. Nem sokkal azelőtt, egy szombat reggel, miközben autójukkal a fiuk keresztelőjére igyekeztek, tragikus hirtelenséggel elveszítették a drága két éves kislányukat, Tess.

Másnap reggel az egyházközségük tagjai könnyőrelettel telve jöttek össze az úrvacsorai gyűlésre, maguk is szenvedve e tökéletes kicsi lány elvesztése miatt. Senki sem számított rá, hogy a püspök családja ott lesz az istentiszteleten azon a reggelen, de néhány perccel a gyűlés kezdete előtt csendben beléptek a kápolnába, és elfoglalták a

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father's plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that

helyüket.

A püspök felment az emelvényre, elsetált a tanácsosai közötti szokásos ülőhelye mellett, és inkább a papjai között ült le az úrvacsorai asztalnál.

A megértés és béke utáni vágyakozás gyötrelmes és álmatlan éjszakája alatt erős benyomása támadt azt illetően, hogy mire van a leginkább szüksége a családjának – és mire van a leginkább szüksége az egyházközségének. Ez pedig az volt, hogy hallják a püspökük, az egyházközségük aro-ni papsági elnöke, a gyászoló édesapjuk hangját, amint kimondja az úrvacsorai szövetség ígéreteit.

Így aztán a megfelelő időben letérdelt ezekkel a papokkal, és az Atyját szólította. Az események okozta szenvedései közepette kijelentette a legerőteljesebb szavakat, melyeket bárki valaha is hangosan kimondhat ebben az életben.

Örökkévaló jelentőséggel bíró szavak voltak ezek.

Egy szertartás szavai.

Egy szövetség szavai.

Olyan utasítás, amely ennek az életnek a valódi céljához és Mennyei Atyánk ránk vonatkozó tervének a legcsodálatosabb kimeneteléhez kapcsol minket.

El tudjátok képzelni, mit hallott aznap az a gyülekezet abban a kápolnában – hogy mit éreztek azokban a szavakban, amelyeket minden vasárnap hallunk a mi kápolnáinkban?

„Ó Istenünk, Örökkévaló Atyánk! Fiad, Jézus Krisztus nevében kérünk, hogy áldd meg és szenteld meg ezt a kenyeret mindazok lelke számára, akik ebből vesznek, hogy Fiad testének emlékeztetere ehessenek, és tanúsíthassák neked, ó, Istenünk, Örökkévaló Atyánk, hogy készek Fiad nevét magukra venni és őrá mindenkor emlékezni és parancsolatait betartani, melyeket nekik adott; hogy Lelke mindig velük lehessen. Ámen” (Tan és szövetségek 20:77).

Majd pedig: „Ó Istenünk, Örökkévaló Atyánk! Fiad, Jézus Krisztus nevében kérünk, hogy áldd meg és szenteld meg ezt a [vizet] mindazok lelke számára, akik ebből isznak, hogy azt Fiad vérenek emlékeztetere tehessék, amely érettük ontatott; és tanúsíthassák neked, ó, Istenünk, Örökkévaló Atyánk, hogy mindig emlékeznek őrá, hogy Lelke velük lehessen. Ámen” (Tan és szövetségek 20:79).

Ez a nagyszerű édesapa és édesanya tanúsít-

promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

ja, hogy ez az ígéret beteljesedett. Lelke valóban velük van örökkévaló vigasztalásukra.

Örökké hálás vagyok, amiért azok, akik viselik az ároni papságot – a maga hatalmaival, szertartásaival és kötelességeivel –, mindannyiunkat megáldanak „az angyalok szolgálattételének és a bűnbánat evangéliumának és a bűnök bocsánatára alámerítéssel történő keresztelésnek” a kulcsain keresztül (Tan és szövetségek 13:1). Jézus Krisztus nevében, ámen.